

İNSAN İÇİN MUTLAKA DİN GEREKLİ Mİ?

Yazımın başlığından dolayı hemen bana kızmayın. Bu başlığın cevabını okuduktan sonra kızmanız gerekirse o zaman bana kızın ve ne söylemeniz gerekirse söyleyin. Şimdiden hakkımı helal ediyorum.

Bir tarihici” Dünyayı dolaşınız! Dünya üzerinde duvarsız, edebiyatsız, kanunsuz, servetsiz, yolsuz, okulsuz, köyler ve kentler bulabilirsiniz; ama asla Mabetsiz ve Mabutsuz köyler ve kentler bulamazsınız” diyor Bu cümleden yola çıkarak, bugün dünyanın en ücra köyüne ve köşesine de gitseniz mutlaka orada yaşayan insanların kendine göre bir Mabud’u ve Mabedi olduğunu görürsünüz.

Yukarıdaki tespite göre, kim nasıl ve ne şekilde yorumlarsa yorumlasın, insanın, tarih boyunca Allah’a bağlanma, Allah’ı kavrama inancı vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak kendini göstermektedir.

İnsan, Allah’ın varlığını içinde hisseder. İnkârın doruk noktasına ulaşanların bile büyük bir acı ve felaketle karşılaştığı zaman taş, toprağa veya ağaca sığındığını gören ve duyan olmamıştır. Hangi ırktan ve hangi millettense olsun kişi, olağanüstü bir acı veya felaketle karşılaştığında ağızından çıkan kelimenin kendi dilinde “ ALLAH” olduğunu bilmeyen yoktur.

Günümüzde kalabalıklar içinde yaşayan insan, kendine dönmekten, kendini tanımaktan çoğu kez kaçır. Dikkat ederseniz bazıları, geceleri yalnız kalmamak için gece eğlencelerine çok vakit ayırırlar. Sanmayınız ki o gece eğlencelerinde boğazlardan çıkan kahkahalar gerçek mutluluğun görüntüleridir. Kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur, mutlu olur. Bunun dışındaki mutluluklar, maddi hazlar bir gölgeden ibarettir. İnsanın bu dünyada tattığı maddi hazlar ve mutlulukların hiç birinin kalıcılığı ve devamlılığı yoktur. Dünyada sahip olduğumuz tüm nimetler ve imkânlar zamanla ters orantılıdır. Yaşımız ilerledikçe her şey bizden alınır. Paramız kalsa da o da bizim günah işlememize katkıda bulunamaz.

Bu tür cabalar, insanın gerçek huzuru yakalayamamanın sonucu insanın içindeki sıkıntıyı, boşluğu, bunalımı yatıştırılamamanın gayretinden ibarettir. Gece eğlencelerinde alınan alkoller, dönen başlar, abuk subuk lakırdılar bu huzursuzluğun sahte mutluluğun görüntüleri değil mi?

İmam-ı Rabbani Hazretlerinin “ Kendini bilen Rabbini bilir” hükmü gereğince bugün kendini bilmede ve kendini tanımada (Ben kimim, nereden geldim ve nereye gidiyorum, orada ne ile karşılaşacağım ki bu soruların cevabını dinden başka hiçbir bilim dalı cevaplayamaz) acze düşen insan, Yunus Emre'nin “ Sen kendini bilmezsin/ Ya bu nice okumaktır?” mısralarında belirtildiği gibi büyük yalnızlığını hala tanımlayamamaktadır.

Çağımızın insanı, kendinden uzaklaştıkça, Rabbinden de uzaklaşıyor. Rabbinden uzaklaştıkça, kalabalıklar içinde bile olsa yalnızlığa mahkum hale geliyor. Oysa insan için bu dünyada yalnızlıktan daha yıkıcı, ruhen çökertici ve tahrip edici başka bir şey olmadığı gibi yalnız olmadığımızı fark etmememizden daha önemli bir şey yoktur. İnsan bunları ve hayata dair başka hakikatleri yalnız din sayesinde kavrayabilir ve takdir edebilir. Hiçbir ilmi ve sosyal araştırma alanı din ile kıyaslanamaz. Din en sade vatandaştan tepedeki insana kadar herkese ve hepimize “UMUT” verir. Ve hiç kimseyi de bu “ UMUT” tan mahrum bırakmaz. Din kişinin hayatta daha ötelere bakmasını, daha ötelere görmesini ve daha ötelere düşünmesini mümkün kılar. Ve din son olarak kişinin hayatında en karanlık, en umutsuz, ve en çaresiz anlarında bile hayatı bütünleştirmeyi mümkün kılacak bir umut ışığı sunar insana.

Sonuç olarak buraya kadar anlatmak istediğimizi şu anekdotla noktalayabiliriz.

Ünlü bir Allah dostuna sormuşlar:

- Nasıl bir hayat yaşayalım?

- Son nefesinizde nasıl bir hayat yaşamış olmayı isterseniz öyle yaşayın. diye noktalamış.

Not: Bu yazı 24. Baskıda 37. 000 ne ulaşan “ 40 Gün 40 Programlı Yaz Tatili Dini Bilgiler Kitabı'mın kapak yazısıdır.

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com